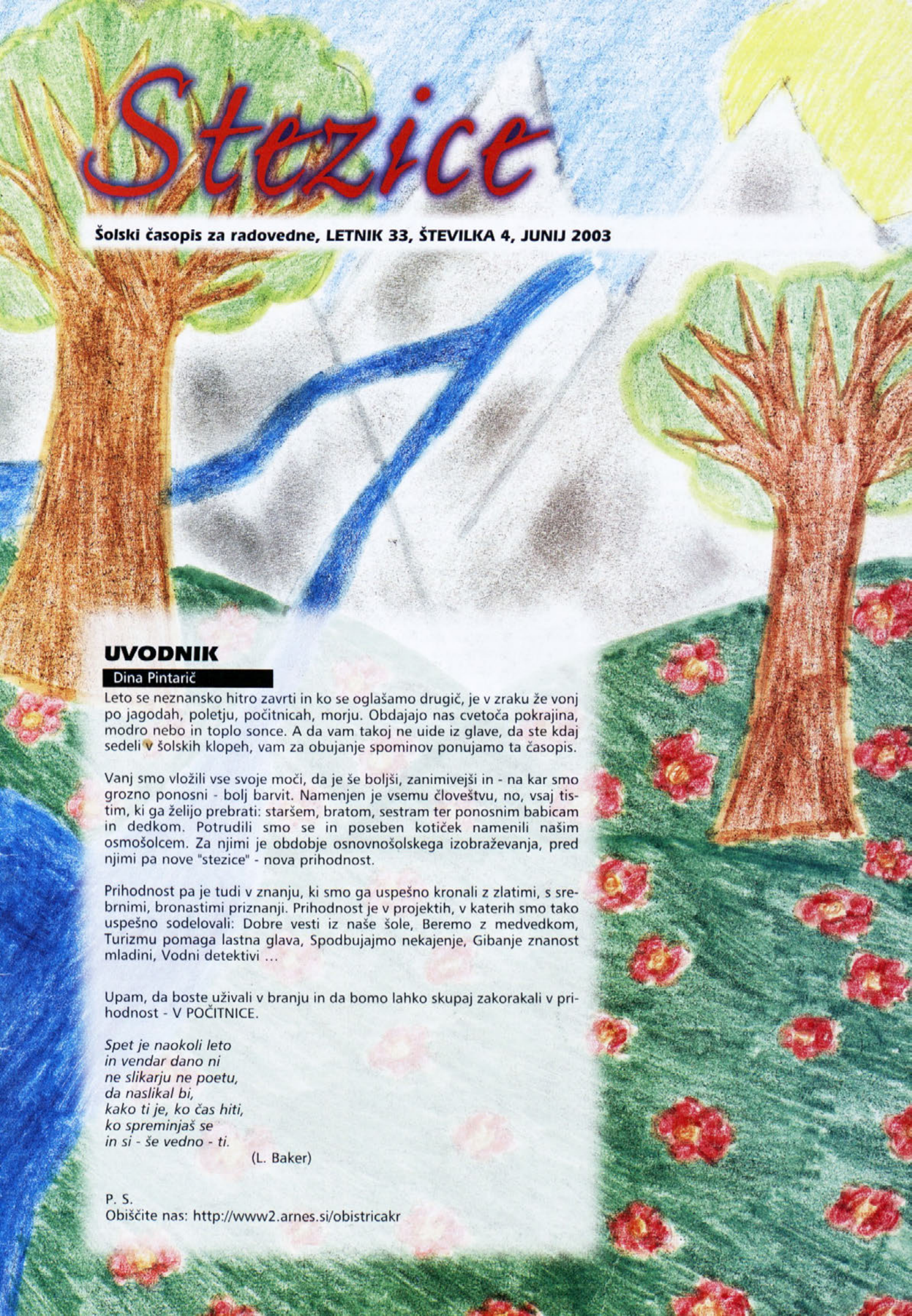

Steziice

Šolski časopis za radovedne, LETNIK 33, ŠTEVILKA 4, JUNIJ 2003

UVODNIK

Dina Pintarič

Leto se neznansko hitro zavrti in ko se oglašamo drugič, je v zraku že vonj po jagodah, poletju, počitnicah, morju. Obdajajo nas cvetoča pokrajina, modro nebo in toplo sonce. A da vam takoj ne uide iz glave, da ste kdaj sedeli v šolskih klopeh, vam za obujanje spominov ponujamo ta časopis.

Vanj smo vložili vse svoje moči, da je še boljši, zanimivejši in - na kar smo grozno ponosni - bolj barvit. Namenjen je vsemu človeštvu, no, vsaj tistim, ki ga želijo prebrati: staršem, bratom, sestrkam ter ponosnim babicam in dedkom. Potrudili smo se in poseben kotiček namenili našim osmošolcem. Za njimi je obdobje osnovnošolskega izobraževanja, pred njimi pa nove "steziice" - nova prihodnost.

Prihodnost pa je tudi v znanju, ki smo ga uspešno kronali z zlatimi, s srebrnimi, bronastimi priznanji. Prihodnost je v projektih, v katerih smo tako uspešno sodelovali: Dobre vesti iz naše šole, Beremo z medvedkom, Turizmu pomaga lastna glava, Spodbujajmo nekajenje, Gibanje znanost mladini, Vodni detektivi ...

Upam, da boste uživali v branju in da bomo lahko skupaj zakorakali v prihodnost - V POČITNICE.

*Spet je naokoli leto
in vendar dano ni
ne slikarju ne poetu,
da naslikal bi,
kako ti je, ko čas hiti,
ko spreminjaš se
in si - še vedno - ti.*

(L. Baker)

P. S.

Obiščite nas: <http://www2.arnes.si/obistricakr>

TELEINFOS

Eva Zaletel, 8. b

V Cankarjevem domu je bila 11. 4. 2003 prireditev Teleinfos. Sašo, Jošta in mene je na ogled povabila učiteljica Dina. Vabilu smo se odzvali, saj smo bili potem ta dan oproščeni pouka in ker bi utegnili videti kaj zanimivega.

No, torej v četrtek, 11. 4. 2003, nas je učiteljica Dina odpeljala v moje najljubše mesto, v Ljubljano. Vožnja je minila brez večjih zapletov in končno smo zagledali Cankarjev dom. Ob vhodu smo dobili kartice z našimi imeni, s katerimi smo imeli potem prost vstop v vse dvorane. Razgledali smo se in bili smo osupli, saj še nikoli nismo videli toliko tehnologije na enem mestu. Ob 9. uri se je začelo predavanje E-School v Gallusovi dvorani. Na sredini so sedeli politiki, mi pa smo sedeli okoli njih. Predavanje je potekalo tako, da smo se povezali s šolami po Sloveniji, učenci pa so politikom zastavljali vprašanja o vstopu v Evropsko unijo. Na velikem platnu je bil prenos učencev, ki so zastavljali vprašanja. Manj nam je bilo všeč "nakladanje" politikov. Govorili so pet minut, na koncu pa sploh nismo vedeli, kaj imajo vsa ta dejstva povezave s čisto preprostim vprašanjem. Bolj zanimivo je postalo, ko smo se z ožičenim dijakom sprehodili po njegovi šoli in mu pomagali rešiti test. Potem smo bili uro in pol prosti. Jošt in Saša sta igrala igrico Java™, jaz pa sem iskala računalnik, kjer bi lahko "šla" na internet. Siol - moj rešitelj, pa ne za dolgo, Saša in Jošt sta me spodila dol in skupaj smo šli v spodnje prostore. Tam smo srečali učiteljico, ki nam je povedala, da poteka tekmovanje v računalniški igrici Quake. Jošt se tekmovanju nikakor ni mogel upreti in je takoj sedel za računalnik. Medve pa sva iskali računalnik, kjer lahko "visiš" na internetu. Našli sva ga in tako zatopljeni nisva opazili, da čas mineva. Uživali sva dokler - dokler se ni po zvočniku slišalo: "Saša in Eva, Eva in Saša iz OŠ Bistrica, prosimo, da se zglasita pri vhodu, kjer vaju čaka učiteljica s sošolci." Spogledava se, bruhneva v smeh in vstaneva.

Učiteljica začneva razlagati, da sva bili pri računalnikih. Učiteljica in Jošt sta celo hodila tam, pa naju nista opazila. No, ja, vesela sta bila, da smo se le našli.

Tako nam je prijetno minil deževen četrtek. Vsi smo se polni navdušenja peljali domov. Videli smo zares dobre računalnike, televizije, mobitele.

SKUPINA PIK-POK

Tia Dobre, 3. a

Moj svetel dan je bil v soboto, 5. aprila 2003. Imele smo nastop s plesnim krožkom. Nastopale smo: Katja, Pia, Lara, Zala, Tjaša, Urša, Iris in jaz. Imenujemo se skupina PIK-POK. Naslov točke je bil Sonce. Imele smo rumene

kostume, saj je sonce rumene barve. Na vrsti smo bile tretje. Pred nami sta bili še dve skupini s plesnima točkama Pika Nogavička in Ostržek. Ko sem malce pokukala po gledalcih, sem videla, da se jih je zbralo kar veliko. Po nastopu smo se preoblekle, popile sok in pojedle malico. Na hodniku smo poiskale vsaka svoje starše, da smo šli skupaj domov.

NA POŠTI

Blaž Škrjanec, 2. a

Učenci 2. a in 2. b smo si ogledali Pošto Trzič. Do pošte smo prišli po "Kovtrnici". V Trziču nas je pričakala vodja pošte, ki nas je prijazno povabila na ogled. Razkazala nam je prostore pošte. Videli smo poštno predačo, okenca, kjer lahko plačujemo položnice, oddamo pakete ter kupimo znamke in razglednice, videli smo tudi, kako poštni uslužbenci razvrščajo pošiljke po naslovih. V stavbi Pošte Trzič je tudi kabina, kjer lahko telefoniramo. Po ogledu smo se gospe zahvalili. Podarila nam je čokoladke, avtomobilčke in različna poštna obvestila. V šolo smo se vrnili po drugi poti mimo tovarne Peko in letnega kopališča.

SAPRAMIŠKA

Žan Zupan, 1. Kovor

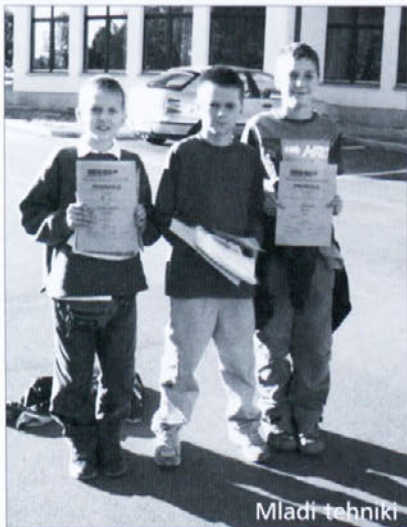
V petek, 7. 2. 2003, smo si v šoli Kovor ogledali igrico o Sapramiški. Odšli smo v razred tretješolcev in se usedli spredaj na blazine, učenci višjih razredov so sedeli za nami. Sapramiška je hotela streti lešnik, a si je zlomila zob. Poklicala je zajca in veverico, da bi ji pomagala streti lešnike.

Veverica ji ga je celo pojedla. Prišla je žabica Regica in jo odpeljala k zobozdravniku, ki ji je zob pozdravil. Takoj je ugriznila v lešnike in ugotovila, da so prazni. Prijatelji so ji zato prinesli druge lešnike. Igralci so bili otroci razredne stopnje iz Loma. Priklonili so se, mi pa smo jim ploskali. Predstava mi je bila zelo všeč.

FOLKLORA

Matic Rogelj, 1. Kovor

V soboto, 12. 4. 2003, smo si v OŠ Bistrica ogledali nastop folklornih skupin. Nastopali so odrasli in otroci. Najbolj so mi bili všeč otroci, saj so zelo lepo odplesali in zaigrali igrico "KRUH PEČEN". Kljub temu da sem med nastopom klepetal, mi je bila predstava zelo všeč, posebno igranje na harmonike. Po nastopu smo se z avtobusom odpeljali domov.

Mladi tehniki

NAŠ RAZRED

Luka Stroj, 1. Kovor

V našem razredu je dvajset prvošolčkov. Osem je deklic, ostali smo fantje. Prihajamo iz vasi Kovor, Zvirče in Loka. Med seboj se kar dobro razumemo. Včasih pa kdo komu tudi ponagaja. Kmalu se vse uredi in zopet smo prijatelji. Ker bomo še kar nekaj časa hodili skupaj v šolo, se bomo še bolj navezali eden na drugega. Želim si, da bi bil moj razred najboljši na šoli.

NEDELJA

Anže Šlibar, 3. Kovor

Bila je nedelja. Zbudil sem se dobre volje, ker sem vedel, da je pred mano lep dan. Ob 10. uri smo se odpravili k jezeru Jasna. Seveda nismo bili sami, z nami so bili prijatelji. Z njimi smo se že dolgo poznali. Zraven sta prišla tudi Alen in Andrej. Kmalu zatem smo se odpravili na sprehod ob jezeru. Ura je bila že 13., zato smo odšli v picerijo. Najedli smo se pic in zadovoljni s polnim trebuhom odšli domov.

GOZDNA UČNA POT

Tina Rozman, 4. b

V četrtek, 7. 5. 2003, smo imeli naravoslovni dan. Ogledali smo si Dovžanovo sotesko in tamkajšnjo gozdno učno pot. Po tej poti nas je vodil gospod Tine, ki je sodeloval tudi pri njeni ureditvi. Po poti so nas spremljale manjše tablice, na katerih je bil narisani ptiček, na vsake toliko časa pa smo prišli do večjih tabel. Na prvi je bilo zapisano VRSTE GOZDOV. Vodič nam je razložil, katere vrste gozdov poznamo.

Povedal nam je, da so gozdovi lahko varovalni (varujejo npr. cesto pred plazom), gospodarski (v njih gospodarijo ljudje), pragozdovi (gozdovi, v katere človek še ni posegal), gozdovi s posebnim namenom (npr. za raziskave). Na drugi postaji smo izvedeli, kako se gozdovi razvijajo (vznik, mladje, gošča, letvenjak, drogovenjak, debeljak).

Ko smo se ustavili tretjič, smo slišali, da iz gozda ne smemo izvažati samo lesa, ampak moramo za gozd tudi skrbeti - ga redčiti, pomagati dobrim drevesom.

Naučili smo se nekaj o OBNOVI GOZDA. Obnavlja se lahko naravno ali umetno. Naravno se obnavlja sam, umetno pa ga obnavljamo ljudje.

Najbolj zanimiv pa se mi je zdel ŽIVALSKI SVET V GOZDU. V tem gozdu bivajo različne živali: razne ptice, srne, jeleni, lisice, divji prašič, včasih tudi muflon ... Čisto na koncu smo se ustavili pri tabli, na kateri je pisalo: GOZD IN ČLOVEK. Tu smo izvedeli, da je človek že od nekdaj povezan z gozdom. Potreboval ga je za večino obrti. Sedaj pokriva gozd 53% Slovenije.

Tudi med potjo smo se pogovarjali o gozdu oziroma smo prepoznavali drevesne vrste. Videli smo tudi cvetočo smreko in spoznali jelše, vrbe, (iz njenega lubja so bili prvi aspirini), macesne, javore, divje kostanje in tudi dve redki vrsti - brest in strupeni nagnoj. Poleg dreves smo videli tudi veverico in suho strugo hudournika, ki se napolni, kadar dežuje. Na tej poti sem izvedela veliko stvari in mislim, da si jo bom zapomnila za vse življenje.

LEP ČETRTEK

Leja Ahačič, 3. Kovor

Jutro je bilo zelo lepo, zato smo se s prijateljicami zmenile, da bomo odšle igrati minigolf. Pri igri mi ni šlo preveč dobro. Sestrična Neža je bila prva. Ure so nam hitro minevale in že je bil tu čas kosila. Po kosilu smo lovili ribe. Pri ribolovu sem skoraj ulovila ribo. Naveličala sem se lovljenja rib, ker nisem nič ujela. Šla sem k prikolic in se začela žogati s sestrično Jerco. Igro smo nadaljevale s skrivanjem. Kar prehitro je prišel večer in morale smo v posteljo. Tako je minil ta lep četrtek na morju.

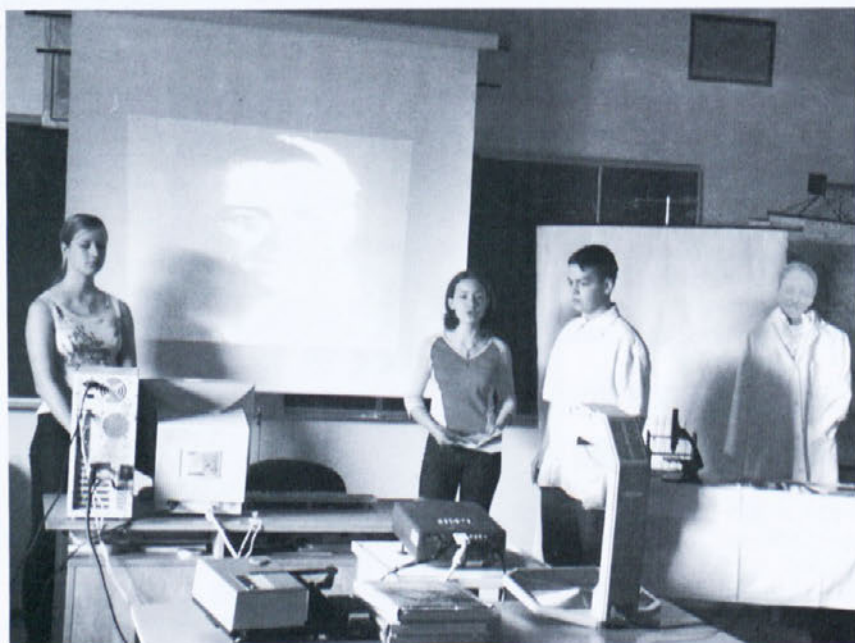
Predstavitev naloge Življenje v tržiških gorah - mladi raziskovalci

PRVOMAJSKE POČITNICE

Nina Zaletel, 3. Kovor

Prvomajske počitnice sem komaj pričakala. Oči in mami sta mi obljubila, da bomo šli v Čateške toplice. Že zvečer sem pripravila kopalke, brisačo in vse potrebno, kar sem se namenila vzeti s seboj. Komaj sem pričakala jutro. Zjutraj sem se zgodaj zbudila, saj sem se veselila kopanja v bazenu. Vožnja je trajala kar nekaj časa. Pred vhodom me je že čakala prijateljica Eva in z nami odšla do bazena. Bili smo zgodnji, saj so bili bazeni in tobogani še skoraj prazni, zato sva se z Evo takoj odpravili v bazen in nato na tobogane.

Najbolj nama je bil všeč zavrt moder tobogan, ker si se po njem peljal hitro in še zelo zabavno je bilo. Ko sva prišli iz bazena, naju je pošteno zeblo, saj je bila voda toplejša kot zrak. Privoščili pa sva si tudi kokakolo in kepico sladole, potem pa znova na tobogane. Nekateri se po toboganih niso znali hitro voziti, zato smo se večkrat tudi zaleteli. Pozno popoldne smo Evo peljali domov in pri njej imeli piknik. Te počitnice so minile zelo hitro, zato se že veselimo naslednjih.

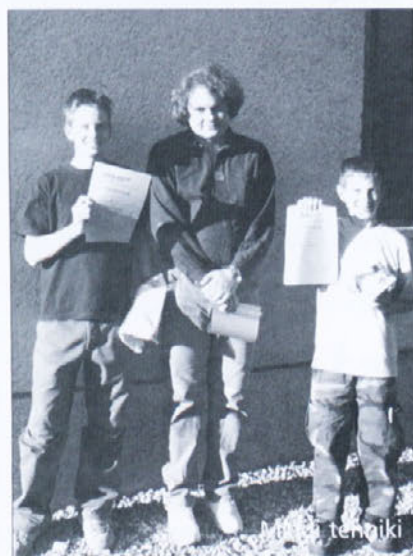

Predstavitev naloge Dr. Amalija Šimec - mladi raziskovalci

POČITNICE

Katjuša Pernuš, 3. Kovor

V soboto zjutraj sem se zbudila in si umila zobe. Potem sem počakala še očka, sestro in mami. Skupaj smo odšli na zajtrk. Po zajtrku smo odšli v sobo in malo poležali. Po počitku smo se odpravili v mesto Lošinj. Tam smo srečali prijatelje iz Kranja. Skupaj smo odšli v kamp, kjer imajo prikolico. Spoznala sem dve novi prijateljici. To sta bili Maša in Urška. Ko smo se dobro spoznale, smo se skupaj odšle kopat. Voda je bila zelo mrzla. Čez nekaj časa smo zagledale meduzo. Hitro smo splavale iz vode in pričele igrati remi. Bližala se je noč. S sestro sva se od najinih novih prijateljic morali posloviti, ker naju je že čakala večerja. Po večerji smo utrujeni legli v postelje in zaspali.

MED POČITNICAMI

Manca Mikulič, 3. Kovor

Težko sem pričakovala prvomajske počitnice. Veselila sem se prostih dni, ker sem vedela, da bom lahko hodila na obiske in uživala v naravi. V petek sem spala malo dlje kot ponavadi. Po zajtrku sem odhitela na dvorišče, kjer je bilo že prijetno toplo, vzela kolebnico in skakala. Pri sosedu sem opazovala, kako so čebele pridno delale, oprasile cvetlice in nosile med v panje. Po kosilu smo se odpravili na obisk k moji teti. Tam je bil njen sin, ki ima dvojčici Jerco in Špelo. Odpravili smo se v bližnji gozd na sprehod. Prepletalo se je njuno čebljanje in ptičje petje. Narava je bila čudovita, saj je imela že zeleno preobleko. Po sprehodu in po kratkem klepetu smo se odpeljali proti domu. Ta dan je bil res krasen.

Žiga Longar, 3. a

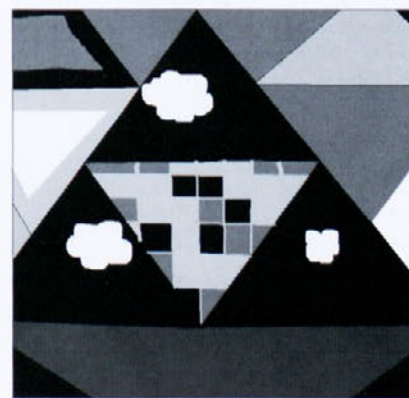
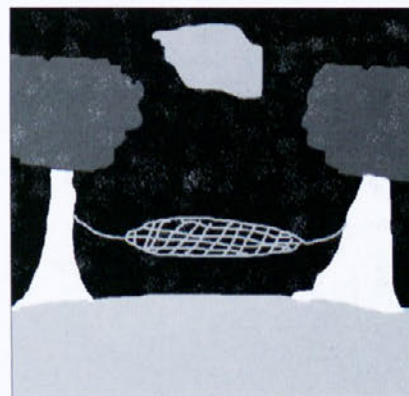
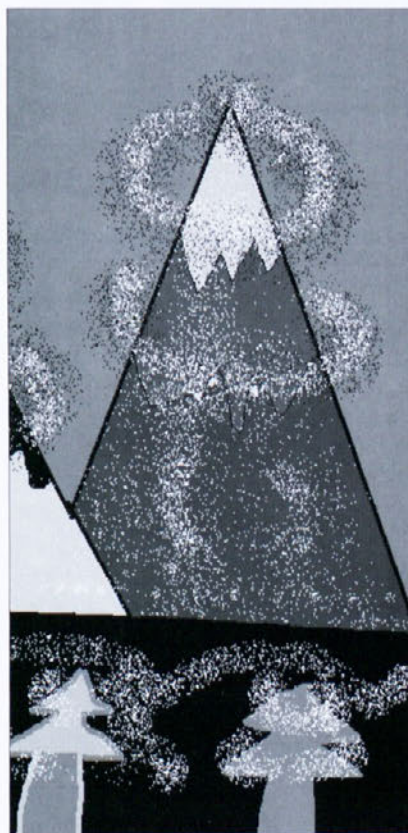
ŽIGA: "Kdaj ste začeli kaditi?"
 VPRAŠANA: "V prvem letniku srednje šole."
 ŽIGA: "Ali so bili starši hudi?"
 VPRAŠANA: "Da."
 ŽIGA: "Koliko cigaret na dan pokadite?"
 VPRAŠANA: "Na dan pokadim 8 cigaret."
 ŽIGA: "Koliko časa ste kajenje prikrivali?"
 VPRAŠANA: "Ne prav dolgo."
 ŽIGA: "Kaj so rekli starši?"
 VPRAŠANA: "Niso vedeli, ker sem kadila naskrivaj."
 ŽIGA: "Ali ste imeli težave z zdravjem?"
 VPRAŠANA: "Za zdaj ne."
 ŽIGA: "Bi se poskušali odvaditi?"
 VPRAŠANA: "Sem že poskušala, pa mi ni uspelo."

Andreja Matijašević, 3. a

ANDREJA: "Zakaj si začel kaditi?"
 VPRAŠANI: "Počutil sem se odraslega."
 ANDREJA: "Kdaj si prižgal prvo cigareto?"
 VPRAŠANI: "Pri 14 letih."
 ANDREJA: "Koliko cigaret si pokadil na dan?"
 VPRAŠANI: "Pokadil sem dve škatlici cigaret na dan."
 ANDREJA: "Koliko časa si kadil?"
 VPRAŠANI: "17 let."
 ANDREJA: "Kaj so rekli starši?"
 VPRAŠANI: "Hoteli so me prepričati, naj neham, pa nisem."
 ANDREJA: "Zakaj si nehal kaditi?"
 VPRAŠANI: "Ker sem se bal za zdravje."
 ANDREJA: "Ali boš še kadil?"
 VPRAŠANI: "Upam, da ne. Ne kadim že 13 let."

Ana Avsenek, 3. a

ANA: "Zakaj si začela kaditi?"
 MAMI: "Kaditi sem začela zaradi radovednosti."
 ANA: "Kdaj si prižgala prvo cigareto?"
 MAMI: "Prvo cigareto sem prižgala pri 18 letih."
 ANA: "Koliko cigaret na dan pokadiš?"
 MAMI: "Na dan pokadim 10 cigaret."
 ANA: "Koliko časa že kadiš?"
 MAMI: "Že 20 let."
 ANA: "Kje si dobila denar za cigarete?"
 MAMI: "Denar sem imela od štipendije."
 ANA: "Kaj so rekli starši?"
 MAMI: "Ko sta izvedela, da kadim, sta bila zelo huda."
 ANA: "Ali boš še naprej kadila?"
 MAMI: "Da."
 ANA: "Na koncu nam je mami vsem svetovala tudi to, naj nikoli ne začnemo kaditi, saj ko enkrat začnemo, težko nehamo."

Tjaša Mikulandra, 3. a

TJAŠA: "Zakaj si začel kaditi?"
 STARI OČE: "Zadišalo mi je, počutil sem se bolj odraslega, močatega."
 TJAŠA: "Kdaj si prižgal prvo cigareto?"
 STARI OČE: "V osnovni šoli, zares pa pri 17 letih."
 TJAŠA: "Koliko cigaret si pokadil na dan?"
 STARI OČE: "Dnevno sem pokadil 20 cigaret."
 TJAŠA: "Kje si dobil denar?"
 STARI OČE: "Dobil sem ga od staršev, vendar ne za cigarete."
 TJAŠA: "Kaj so rekli starši?"
 STARI OČE: "Mama in ata sta bila zelo huda, vendar ni dosti pomagalo."
 TJAŠA: "Zakaj in kdaj si nehal kaditi?"
 STARI OČE: "Pred 28 leti smo kupili prvo črno-belo televizijo. Po dokumentarni oddaji o raku na pljučih sem nehal kaditi."
 TJAŠA: "Ali boš še kdaj kadil?"
 STARI OČE: "Prepričan sem, da ne."

JAZBECA SPOMLADI

Janez Albert Novak, 2. b

Oj, kako je to lepo,
lepi ptički tu pojo,
na visoki veji vsi sedó.

Oj, pomlad že tu razgraja,
med dvema hrastoma je zabava,
mladi jazbečarski par obdaja.

On in ona sta zaljubljena,
trebušček njen objemata.
Se tuhtaje gugata,
o podmladku zdaj razmišljata.

Ali naj bo to Martin
ali kar sveti Valentin,
ki poklical nas je izpod korenin.

TVOJE OČI

Nina Zupančič, 7. b

Ko pogledam te v oči,
se mi zazdi,
da v njih sije sonce
in blede luna se smeji.

Kot zvezda na nebu
iz mojih oči solza polzi.
In sprašujem srce:
"Zakaj odšel si ti?"

Imam eno samo srce,
ki veliko vredno je,
zato tvojo ljubezen zasluži si le.

Ko zagledam tvoje oči,
v meni ogenj zagori.

Skupaj sva eno,
narazen sva dva,
zato si želim,
da vedno zaljubljena bi bila.

LJUBEZEN

Monika Klavnik, 7. c

Ljubezen je kot roža rdeča,
vsa cvetoča in dehteča.
Ljubezen je kot pesem ptice,
ki razveseli ti lice.
Ljubezen je kot topla dlan,
ki razveseli ti dan.
Ljubezen je radost, veselje,
včasih žalost in trpljenje.
Ljubezni se ne da kupiti
ali v lonček posaditi.
Ljubezen zasadi se sama.
V srčku tvojem zacveti,
če neguješ cvet ljubezni,
sladek sad ti obrodi.

LJUBEZENSKA

Gaja Maršič, 7. b

Ljubezen je,
ko nisi na nikogar jezen.
Je lepa,
čeprav je kot bolezen.
Ujame te brez opozorila,
takrat bi se pred njo najraje skrila.

Če je tu ljubezen,
nikoli nisi trezen.
Ko te ljubezen uroči,
iz svojih pasti te ne izpusti.

KAPLJICA

Eva Dežman, 8. a

Kam letiš, kam letiš
mala vodna kapljica?
Grem na polje
pa na morje,
da se združim z drugimi.

Prileti na travno bilko
in se združi s sestrami.
Nastane potoček, potok, reka,
ki divja čez strme skale.

In na koncu,
končno morje.
Tu je konec potovanja.
Večno sonce in valovi,
to je tisto, kar ugaja.

LJUBEZEN

Alja Soklič, 7. b

Ljubezen je kot vrtnica.
V svoje mreže me hitro ulovi
in me še hitreje zapusti kot ti,
takrat v mojem srcu močno zaboli.

Najprej je sploh ne opazim,
potem pa že za njo klečep lazim.
V meni se razširi ta bolezen,
ki je le na prvi pogled ljubezen.

In ko jo neke noči zagledam,
se šele tedaj močno zavedam,
da pomeni mi vse.
Dan za dnem mislim nanjo,
zabijam čas zanjo.

Čas beži,
z mislimi sem tam,
kjer si ti,
ljubezen pa mi še vedno po glavi roji.

PESEM

Rozi Kralj, 7. c

Pisati pesmi, to je res težava,
nič idej ne daje prazna glava.
Z roko žalostno si glavo podpiram,
kar napišem, sproti poradiram.

Ali naj pišem pesem o pomladi,
ko imamo se vsi radi?
Ali morda o cvetočem maju
ali pa o kakšnem strašnem zmaju?

Ali naj za mami jo napišem?
Ne, dala ji bom sliko, bolje rišem.
Ali pa za staro mamo, ata?
Raje ne, ker sama bolje znata.

Že vem! Zase jo bom napisala,
učiteljci jo bom pokazala,
ona bo že vedela, kako je to.
Pisati prave pesmi je težko.

PESEM O LJUBEZNI

Miha Dornig, 7. b

Ljubezen je kot bolezen -
ne moreš biti trezen.

Trava je zelena,
limona je rumena,
jagoda pa rdeča,
ljubezen, to je sreča.

Vprašan sem bil,
sem slabo oceno dobil -
zaradi te bolezni,
te strte ljubezni.

Nekateri bolj zgodaj,
nekateri bolj pozno,
a vsi enkrat izvedo,
da zaljubljen biti je "hudo".

PRIJATELJSTVO

Katja Smolej, 4. b

Prijatelj je ta,
ki te rad ima.

Ki s tabo se smeje,
da te v srcu toplo pogreje.

Ki se zate postavi,
te vedno pozdravi,
tudi če nisi čisto pri pravi.

Nikoli se ne vpraša,
kaj mu prijateljstvo s tabo
sploh prinaša.

Zdaj vem,
da prijatelj je le-ta,
ki te nikoli in nikjer ne izda.

ŠUMI, ŠUMI POTOČEK

Tanja Pretnar, 6. b

Potoček pretaka
se po gozdovih
dol v dolino,
dol do izliva.

Šumi, šumi potoček
dol v rečico.
Šumi, šumi rečica
dol v jezero.

Rečica naprej hiti,
do zelene trave,
po majhnih ploskih kamenčkih
v jezero zeleno.

Šumi, šumi potoček ...

Jezeru se ne mudi,
nikamor več ne gre,
samo lenari tam v grapi,
in prepušča soncu se.

Šumi, šumi potoček ...

LJUBEZEN JE PESEM

Žiga Valjavec, 7. b

Ljubezen je prava pesem,
je kakor pesem ptic,
ki naznanjajo pomlad,
je kakor ples sredi travnikov cvetočih
v pomladnih dneh.

Popelje nas
v čarobni, pravljčni svet
zaljubljenih src
in lepih besed.
Tja, kjer poljubček zmaga,
če lepa beseda ne pomaga.

SPOMIN NATE

Maja Vogrinc, 7. b

Spominjam se dni,
Pomnim noči, ko bila sva tam,
Ob morju vesela.
Moj dragi, nikoli te ne bom pozabila
In nikoli več ne bom te ranila.
Ne zapusti me, vrni se k meni!

Nočem zgubiti ne dni ne noči,
A hočem, da veš,
Ti prevarati me ne smeš
Edvard, ljubim te, ne zapusti me!

NALEZLJIVA BOLEZEN

Luka Klofutar, 7. b

Moja ljubezen je kot pesem,
samo da se ne rima,
ampak mi samo kima.
Srce me ne boli,
a me zob skeli.
Srce mi velikokrat peša,
moja ljubezen me zelo pogreša.
Vsak enkrat doživi ljubezen,
to "nalezljivo" bolezen!

SREČA

Helena Trnovec, 7. a

Sreča ni boleča,
vendar je opoteča.
Ko misliš,
do jo že v roki držiš,
jo iz rok izpustiš.

Če je človek srečen,
se mu zdi,
da je večna.

Čutim neznosno bolečino,
ki je opisati ne znam,
ker sem izgubila tebe,
ki rada te imam.

Čutim jo nekje globoko v sebi,
odkar brezupno hrepenim po tebi.

Zapomnite si,
da v ljubezni in vojni zmagovalca
sploh ni. Ne glede na to, kaj se zgodi,
na koncu so vedno uničena življenja
nedolžnih ljudi.

Ljubezni se ne kupi, tudi ne prodaja,
ljubezen je tista, ki pride iz srca.

Ljubezni ne vidiš, je ne slišiš,
je daleč v tvojem srcu
in s teboj poigrava se.
Ko jo zaznaš, sebi škodo priznaš,
saj ne veš, kako daleč se z njo lahko igraš.
Ko te srce zaboli, tvoje ljubezni več ni,
tvoja misel usahne
in luč v tvojem srcu ugasne.

Kdor izumil je ljubezen,
na ločitev mislil ni
in te grenke bolečine nikdar izkusil ni.

Papir
ljubezni ne
občuti, ne pozna ...
S srcem se borim,
ne bom kot ta papir -
bel, brezbarven,
posušen,
hočem ostati živa,
da te rada imam,
na ves glas bi
zavpila!

Če vprašaš
tisoč osivelih mož,
kaj je življenje,
vsi ti odgovore:
ljubezen in trpljenje.

Ljubezen je res čudna stvar,
za nič ti ni več mar,
kot le za neke modre oči,
ob katerih se vse lepo ti zdi.
Ljubezen je roman,
ki ga piše človek sam!

Tanja Povalej, 7.a

MOJ PRIJATELJ

Matic Švab, 2. a

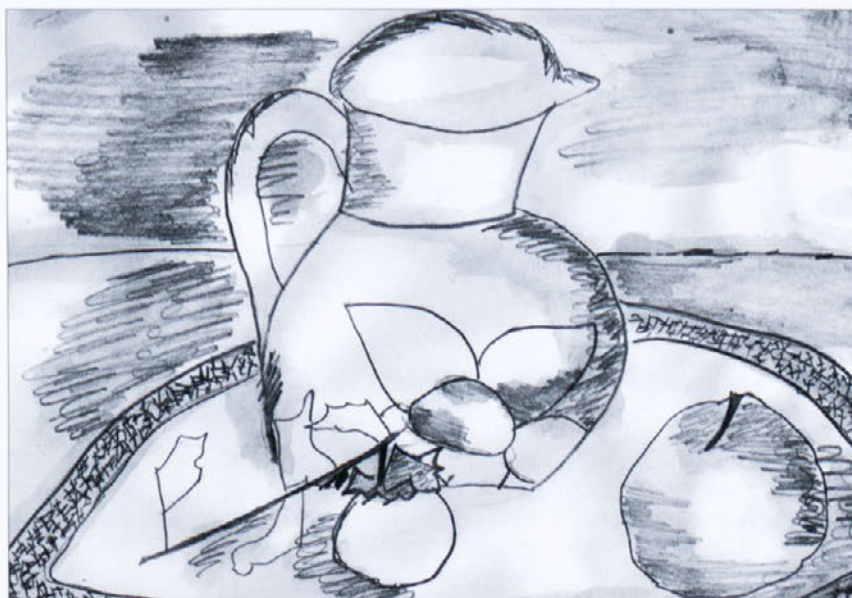
Pes je že dolgo moja najljubša žival. Pri starem atu imamo psa, ki mu je ime Šoci. Je črne in rjave barve. Je že zelo star, zato podnevi bolj malo je in veliko spi. Zelo slabo tudi vidi in sliši, le vonja še dobro. Čeprav je tak, ga imam rad in bo vedno moj prijatelj.

MONOPOLI

Kim Peternel, 4. b

Igrača, ki jo opisujem, je družabna igra monopoli. Shranjena je v modri škatli, v kateri so pospravljene figurice, kocka, igralna plošča, denar, kazenske in nagradne kartice. Igra je kar stara, saj sta jo uporabljala že moja starša. S seboj jo vzamem na vsa večdnevna potovanja. Lahko traja tudi dve uri. Cilj igre je, da kupiš polja neke barve (na primer modra), in ko imaš vsa polja enake barve, lahko postavljaš hiše in hotele. Paziti moraš, da ne zapraviš preveč denarja in imaš rezerve vsaj 5000 tolarjev. Za zemljo ne smeš preveč tvegati. Ko prideš na kazensko polje, moraš vzeti kazensko kartico, prav tako je z nagradnim poljem, le da vzameš nagradno kartico. Pri prehodu čez štart ti mora banka dati 5000 tolarjev. Igra je ponavadi napeta, predvsem na koncu.

SOVICA OKA

Tina Mikulandra, 4. b

Moja najljubša igrača je sova Oka. Spremlja me že od mojega prvega rojstnega dne. Je plišasta sova, rjave barve, ima podbradek, obrvi in bele peruti, bel je tudi trebušček. Noge so rumene, dokaj velike, krasijo jih kremplji. Glava se ponaša z majhnim kljunom. Z menoj je šla vsepovsod - v gore, na morje, smučanje in celo v toplice. Bila je moja tolažba, ko sem bila žalostna. Tudi zaspala sem vedno z njo. Zdaj je že nekoliko stara in oguljena. Preživela je že nekaj manjših operacij s šivanjem. Čaka me na postelji. Zdaj ne hodi več z mano vsepovsod, a je kljub temu še vedno moja najljubša igrača, ki me spominja na otroštvo.

ČE BI PRAZNOVALI PRIHOD POMLADI ...

Sara Ručigaj, 2. Kovor

Vse bi bilo oblečeno v zeleno in rumeno barvo. Imeli bi torto v obliki zvončka. Vse bi bilo okrašeno z zelenimi in rumenimi baloni. Rože bi cvetele povsod. Imeli bi piškote v obliki zvončkov. Pili bi iz kozarcev, na katerih bi bile narisane trobentice. Na zabavo bi povabila vse prijatelje in znance. Vsak bi ob prihodu dobil šopek rož, ki naznanjajo pomlad. Na vrtu bi se igrali pomladanske igre in plesali pomladanske pleske. Rajali bi do poznih večernih ur. Mislim, da bi bila to čudovita zabava.

Sara Ručigaj, 2. Kovor

Živijo! Sem zvonček. Povedal vam bom, kako je bilo nekega turobnega popoldneva, ko je deklica Sara potrgala nekaj mojih prijateljev.

Bilo je oblačno jutro. Ob meni je bistro žuborel potoček. V daljavi sem zaslišal glasno šuštenje trave. Mislim sem si: "Samo prisluhe imam, ker sem tako zaspal." Pametno sem kimal v vetru, tedaj pa je iz grmovja stopila najprej ena noga, nato še druga. Pred menoj se je pojavila deklica Sara. Pogledovala je po mojih bratih in jih začela nabirati v šopek. Ko je končala, je s pogledom ošinila še mene, zmajala z glavo in odšla domov. Čez dva dni mi je veter prinesel sporočilo mojih bratov. Ko sem ga bral, so mi v oči stopile solze. V pismu so bili vsi podpisani mojih bratov in besedilo, v katerem je pisalo, da se poslavljajo in da bodo kmalu oveneli v vazi. A kmalu sem se potolažil, ko sem opazil, da iz čebulic mojih bratov poganja novo življenje.

Urša Praprotnik, 2. Kovor

Živijo! Ime mi je Trobentica. Ko sem se nekega dne sončila, je prišla mimo deklica in me je skoraj pohodila. Za hip sem se res ustrašila. Videla sem dečka, ki je odtrgal mojo sestro! Zelo sem bila žalostna, ker mi je ubil sestro. Vendar me je prijateljica potolažila. Ko sem se zjutraj zbudila, je prišla moja prijateljica. Spili sva vodo in se začeli pogovarjati. Povedala mi je, da bo moja sestra z malo pomoči lahko oživela. Potrebuje malo vode. Prišla je deklica, ki skrbi za odtrgane cvetlice. Vsadila jo je nazaj v zemljo, da je ponovno zrastle. Potem smo skupaj srečno živeli.

VESELA POMLAD

Katja Smolej, 4. b

Listi zelenijo,
gozdovi oživijo.

Tudi lastovke priletijo
in veselo zažgolijo,
saj prišla je k nam pomlad
z njo na plan vsa divjad.

Iz brloga prilomastil medved je kosmat,
spráševal se je:
"Je že prišla pomlad?"

Zagleda listje zeleno
in prvo trobentico rumeno.

Pomladi se razveseli,
saj zaloge v brlogu nič več ni.

Oh, ta njegova pomlad -
to ima rad!

TROBENTICA

Jan Škaper, 1. Kovor

Moj dom je na robu domačega vrta. Imam še tri sestrice, moje sosede so lepe marjetice.

Bilo je sončno jutro, zato sem se hitro zbudila, razcvetela in se pokazala v vsej svoji rumeni barvi. Moje sestrice so še spale. Med prebujanjem je prišel sosedov deček, me ločil od sestic in začel vame močno pihati. Pričela sem piskati, kar je dečka razveselilo. Meni se pa to ni zdelo prav nič zabavno, prav tako tudi mojim sesticam ne. Hotele so, da se vrnem k njim na travnik.

Začela se je ura matematike:
"Janezek, koliko je deset in trideset?"
"Pol enajstih."

Pri uri zgodovine:
"Kaj so storili Slovani, ko so prišli
čez Dravo?"
"Verjetno so si najprej posušili
obleke," reče Janezek.

Domen Malovrh, 2. Kovor

Ime mi je Zvonček. Nekega lepega dne me je Meta odtrgala in me posadila v lep rdeč lonček. Dala me je na okensko polico, kjer lahko opazujem vse, kar se dogaja zunaj in v stanovanju. Zelo sem vesel, da sem našel prijateljico Meto.

TROBENTICA

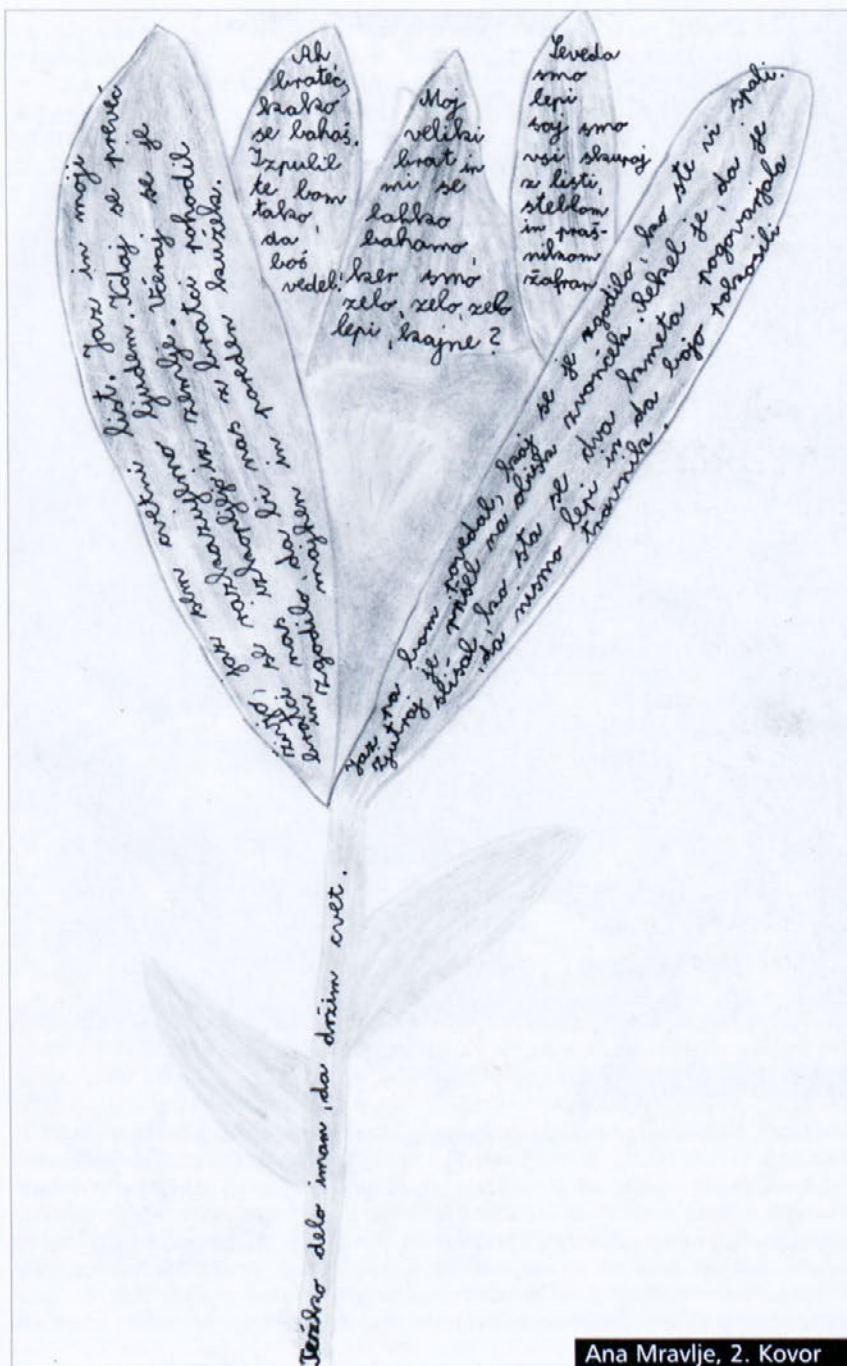
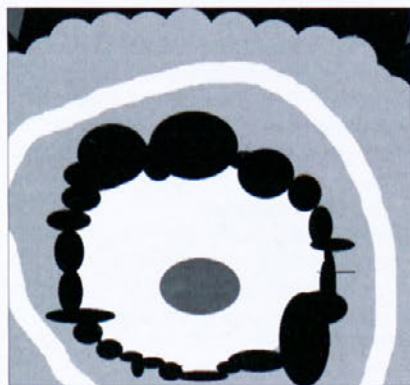
Ana Zupan, 1. Kovor

Sem trobentica. Imam rumene cvetove. Moji listi so svetlo zeleni in rahlo skodrani. V zemlji imam koreniko. Ob njej imam drobne koreninice. Z njimi pijem vodo in druge snovi, ki jih potrebujem za življenje. Rastem na robu gozda. Zelo sem vesela, kadar sije sonce. Odpiram cvetove in opazujem naravo. Ko mi je dolgčas, se pogovarjam s prijateljem zvončkom. Moja prijateljica je tudi čebela, ki živi v čebelnjaku blizu mene. Obišče me vsako jutro. Prileti na moj cvet, me poboža s svojimi nogami in pije moj sladek med. Zelo sem ji hvaležna.

Alenka Novak, 2. Kovor

Sem zvonček. Rastem pred hišo družine Novak. Povedal vam bom eno svojih zgodb. Nekega dne sem končno uspel pokukati skozi sneg. Čisto majhen sem bil še. Moji prijatelji se še niso prikazali izpod snežne odeje. Močno sem zacingljala, a nič. Še močneje sem zacingljala, a zopet nič. Potem pa sem zaslišal jezen glas: "Kaj pa se to pravi?" je spraševal. "Zakaj tako razgrajša?" "Kdo je to rekel?" sem vprašal. "Trobentica sem, prebudil si me," je ježno rekla trobentica. "Oprosti, pridi k meni!" sem žalostno rekel. Trobentica je prišla k meni in me vprašala, zakaj tako zvončkljam. Povedal sem ji, da sem žalosten in da kličem svoje prijatelje. Ponudila mi je pomoč in skupaj sva zacingljala in zatrobila, da bi zbudila prijatelje. Kmalu so se zbudili vsi najini prijatelji in pogovarjali smo se, kako smo preživeli zimo. Toplo sonce je privabilo tudi čebele, a so kmalu odletele, ker sta jih prestrašila muca Liza in kuža Maks. Muca Liza je zelo radovedna, zato nas je vse prevohala. Sploh nisem mogel verjeti, da sta lahko kuža in muca dobra prijatelja, dokler nisem spoznal Lize in Maksa. To je zgodba, ki sem jo pripravil za vas. Upam, da vam je bila všeč.

Ana Mravlje, 2. Kovor

ŠOLA IZ SLADOLEDA

Urška Zima, 2. b

Nekoč so se ljudje pogovarjali, da bodo zgradili sladoledno šolo. Gradili so jo šest mesecev. Otroci so veseli prihajali v šolo. Radi so lizali stole, klopi, šipe in še in še. Tabla je bila narejena iz testa, črte na tabli pa so bile iz sladoleda. Ravnateljica je rekla otrokom, če bodo pojedli to šolo, bodo zgradili še eno takšno. Otroci so pojedli skoraj pol šole. Ravnateljica je rekla, da ne smejo reči, da jih boli trebuh. Neka starka je videla otroke, ki ližejo šolo. Takoj je še ona hotela lizati šolo. Zavpila je: "Naslonjač!" In starka je dobila sladoledni naslonjač.

Nina Perne, 2. b

Nekoč so Tržičani naredili v Bistrici šolo iz sladoleda. Streha je bila iz jagodnega sladoleda, vrata iz sladoleda, učilnice iz sladoleda in mize iz sladoleda. Nekega dne so prišli otroci v šolo. Učiteljica jih je pozdravila. Otroci so se usedli na stole. Naenkrat se je začela šola topiti. Ravnateljica je rekla, da naj gredo otroci lizat šolo. Učenci so začeli lizati. Učiteljica je rekla, da nikogar ne sme boleti trebuh. Lizali so še hitreje in hitreje. Ko so jo že polizali, je ostala ena sama miza. Majhen otrok ji je polizal štiri noge, drugi pa zgornji del. Ko otroci prosijo za sladoled, jim starši rečejo, da bi za njih morali narediti sladoledno šolo, kot so to storili v Bistrici.

Jan Kozinc, 2. b

Za devetimi gorami, za devetimi vodami je stala šola iz sladoleda. Zidovi so bili iz sladolednih kock. Ko so otroci prišli v šolo, jih je učiteljica peljala v razred. V razredu je bilo skoraj vse iz sladoleda. Strop je bil iz velike čokolade in omare iz smetane. Otroci so začeli lizati mizo. Potem je učiteljica rekla, naj opišejo to šolo. Otroci so iz puščice vzeli čokoladne paličice in začeli pisati. Čez nekaj minut so otroci pisali že na mizo. Učiteljica je na mizi imela nekaj stopljenih zvezkov. Neki otrok je šel na stranišče, ko se je usedel nanj, se je podrlo. Šola se je začela podirati. Otroci so začeli lizati sladoled. In tako se noben zdravnik nikoli ni dolgočasil.

KAJ V ŠOLI
NAJRAJE DELAM?

UČENCI, 1. b

NAJRAJE:

- prepisujem račune in pišem matematiko;
- imam matematiko;
- pišem narek;
- računam;
- telovadim;
- pišem na tablo in z nalivko;
- telovadim in pojem;
- imam sredo, ker imamo na urniku likovni pouk;
- se učim matematiko.

V ŠOLO RAD(A) HODIM,
KER:

- mi je lepo in rad računam;
- se veliko naučimo;
- imamo nalogo;
- se učimo različne stvari;
- se učimo pisanja črk in rišemo risbice;
- imamo likovni pouk;
- je pouk in odmor in se veliko naučim;
- se učimo računati;
- mi je všeč;
- se učimo kaj novega;
- igramo nogomet;
- rišem, računam in se učim;
- je lepo;
- imamo matematiko.

DNEVNIKI

SREDA: Jan me ima zelo rad.
Spoznala sva se.
ČETRTEK: Plesali smo okrog ognja.
PETEK: Danes gremo domov.

Aleks Peternel, 2. b

Zjutraj smo se zbrali pred šolo. Pripeljala sta se avtobusa. Šli smo do prvega avtobusa, vanj zložili prtljago in se posedli. Peljali smo se do Rakitne.

Ko smo prispeli do Rakitne, smo izstopili in šli po sobah. Sledilo je kosilo, po kosilu pa orientacijski pohod in plezanje po steni. Po orientacijskem pohodu smo imeli različne naloge - poiskati pravo pot, table, določena mesta in modre kartončke. Ko smo prišli nazaj, smo šli plezat in jaz sem po nesreči plezal prvi. Prišel sem do vrha. Po plezanju smo šli na večerjo. Zvečer smo si umili zobe in šli spat.

Zjutraj smo vstali in pojedli zajtrk. Dopoldne smo šli do jezera in do trgovine. Kupil sem kokakolo in liziko. Popoldne smo bili s taborniki. Zvečer smo si pripovedovali vice, potem smo zaspali.

Zjutraj smo pojedli in že nas je čakala prijazna pravljica. Poslušali smo pripovedke, pravljice in zgodbe.

Vrnili smo se, vse spakirali in se odpeljali domov.

DNEVNIK

Ana Mravlje, 2. Kovor

SREDA, 7. 5. 2003

Ko smo prišli na Rakitno, smo odložili potovalke. Počakali smo kosilo. Po kosilu smo se spočili. Spočiti smo šli plezat in na orientacijo. Ko je bilo vsega konec, smo šli v sobe in na večerjo. Zvečer smo si ogledali nogometno tekmo, po tekmi pa aja tutaja.

ČETRTEK, 8. 5. 2003

Zjutraj smo vstali ob 7. uri. Oblekli smo se in šli na zajtrk. Odpravili smo se do jezera. K nam so prišli taborniki in nas naučili veliko novih stvari. Zvečer smo pojedli večerjo, odšli k tabornem ognju, kmalu pa tudi spat.

PETEK, 9. 5. 2003

Zjutraj smo se zbudili in šli na zajtrk. Ob 8.30 je prišla pisateljica in z njo smo šli vsi razredi. Peli smo pesmice in pripovedovala nam je pravljice ter pripovedke. Potem smo vse pospravili in šli na kosilo. Ko smo pojedli, smo šli ven in potem domov.

Tamara Cotelj, 2. b

Preden smo se odpravili na Rakitno, nas je učiteljica preštela. Potem smo se odpeljali. Ko smo prispeli na Rakitno, smo se razporedili po sobah in si oblekli kratke hlače. Razdelili smo se v tri skupine. Bila sem v prvi skupini. Šli smo na pohod. Druga skupina je imela plezanje, tretja pa igranje na igrišču. Ko smo vse opravili, smo šli večerjat. Po večerji smo imeli nekaj časa prosto. Naši fantje so igrali nogomet, zato smo navijali zanje. Zmagali so. Preden smo šli spat, smo napisali dnevnik.

Prvo jutro smo vstali ob šestih, ker so nas fantje zbudili. Šli smo si umiti zobe in obraz. Pred zajtrkom smo se zunaj igrali. Ko smo pozajtrkovali, smo odšli k jezeru. Po našem potepanju smo takoj kosili. Po kosilu smo se igrali. Kmalu so prišli taborniki in nas naučili spletni vozle, narediti nosila in palerine. Pri enem taborniku smo morali povedati vice, pri drugem pa zažigati liste. Ko smo imeli taborjenje, smo plesali in gledali ogenj.

Tretji dan smo vstali ob pol sedmih. Ob osmih smo odšli na zajtrk. Ko smo pojedli, smo spakirali svoje stvari. Potem smo poslušali pravljice, ki jih je pripovedovala gospa Dušica Kunaver. Peljala nas je do pastirske hišice, kjer smo peli pesmice. Po kosilu smo odšli ven na igrišče. Pred vhodom nas je čakal avtobus. Odložili smo potovalke in se posedli. Odpeljali smo se proti Bistrici. Pred šolo so nas čakali starši. Z mamico sem šla sladoled.

ČATEŠKE TOPLICE

Žiga Mlinarič, 3. b

Zjutraj smo se poslovili od staršev in se s kombijem odpeljali v Čatež. Ko smo prispeli, smo se razdelili po skupinah. Po preizkusu pojedli smo kosilo in šli počivat. Ko smo se spočili, smo imeli šolo plavanja in vožnjo po toboganih.

Prvi dan sem padel z rolerji in si potolkel koleno. Naslednji dan smo se pred zajtrkom razgibali, pojedli in imeli pouk. Pred kosilom smo plavali v olimpijskem bazenu, kjer je mrzla voda. Po kosilu in počitku smo odšli na gusarski otok in tobogane. Potem nas je ujel dež, da smo bili mokri.

Popoldan smo si ogledali grad Mokrice, kjer so nam pokazali tudi golf. Zvečer smo se peljali z brodom čez reko Savo. Tretji dan je bilo oblačno vreme, zato smo se kopali v notranjem bazenu, ki mi je bil najbolj všeč. Popoldne smo se z vlakom odpeljali v posavski muzej, kjer so nam razlagali o zgodovini. Zvečer nas je zabaval čarovnik Niko.

Četrti dan nismo odšli na hrib Sv. Vid, ampak smo se kopali. Zadnji dan smo morali preplavati olimpijski bazen, kar mi je komaj uspelo. Sledilo je tekmovanje v plavanju. Po kosilu smo spakirali in se odpeljali domov. Zelo mi je bilo všeč, ker smo zvečer v hišicah lahko kartali s prijatelji. V Čatežu mi je bilo všeč, a sem vseeno že malo pogrešal domače.

Jerca Meglič, 3. a

Z avtobusom smo se odpeljali v Čatež. Najprej smo čakali na ključke od bungalovov, nato pa smo vstopili. Imeli smo pol ure časa, da smo se pripravili na šolo plavanja. Skupina, v kateri sem bila tudi jaz, se je imenovala Marjance. Bila sem v najboljši skupini. Po plavanju smo šli na kosilo, potem pa smo imeli počitek. Po počitku smo šli plavat in po plavanju na večerjo, potem pa spat.

Na vrsto je prišel drugi dan. Do kosila je bilo podobno kot prvi dan, samo da nismo imeli šole plavanja. Po kosilu smo šli na grad Mokrice. Tam nam je neki gospod razložil vse o gradu. Drugi gospod nam je povedal vse o golfu in zraven še pokazal, kako se ga igra. Spet smo šli na večerjo. Hrana je bila zelo dobra. Prebudil se je nov dan. Šli smo tudi z brodom čez reko Savo. Ko smo prišli na drugo stran, smo bili že na Štajerskem. Šli smo dvakrat na sladoled. Ti trije dnevi so minili zelo hitro. Imeli smo tudi čarovnika. Ni mi bilo všeč, ker ni bilo nič zabavno. Tudi pouk smo imeli. Pisali smo pisma. Četrti dan smo se pripravljali na ogled muzeja in modno revijo. Vsak dan smo hodili plavat. Z vlakcem smo se odpeljali na grad Mokrice in v muzej. Potem smo imeli modno revijo, ki mi je bila zelo všeč. Spet smo šli spat, ker nas je naslednji dan čakala tekma v plavanju žabice in kravla. Pri obeh sem dosegla drugo mesto. Po tekmi smo šli še na kosilo, potem pa se odpeljali domov. Imeli smo se zelo lepo.

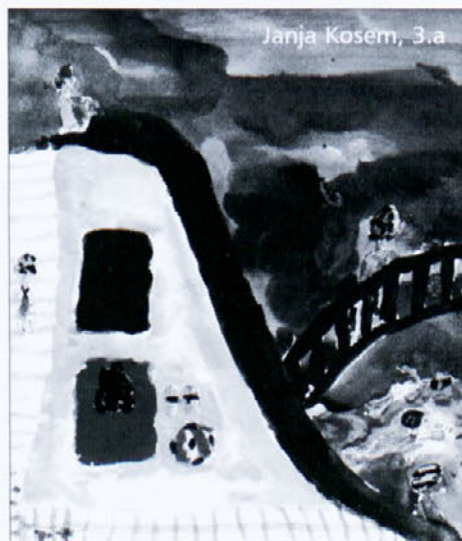
ŠOLA V NARAVI

Ana Tatl, 3. b

Po dolgem pričakovanju je prišel ponedeljek. Zjutraj sem zelo zgodaj vstala, saj zaradi treme nisem mogla spati. Ob osmi uri smo se učenci tretjih razredov zbrali pred šolo. Z avtobusom in kombijem smo se odpeljali v Čatež v šolo v naravi. Ko smo se pripeljali v Čatež, smo dobili ključke. Učiteljica nas je po tri razdelila v sobe. Odšli smo vsak v svojo hiško. Preoblekli smo se in odšli na bazen. Imeli smo preverjanje znanja v plavanju. Razdelili smo se v plavalne skupine. Bila sem pri učitelju Danetu Vidoviču.

Vsako jutro smo imeli jutranjo telovadbo, ki jo je vodila učiteljica Jana. Po telovadbi smo šli vsako jutro na zajtrk. Po zajtrku smo imeli vsakič uro plavanja ali pouk. Hitro je prišel čas kosila in počitka, nato pa prosto plavanje. Šli smo na gusarski otok, tobogan, trampolin in na počasno reko. To mi je bilo najbolj všeč. Razočarani smo bili, ker je bil disko spet zaprt.

Žal se je bilo treba odpraviti domov. Na šolo v naravi bom imela lepe spomine.

Janja Kosem, 3. a

V ČATEŽU

Maja Oblak, 3. a

V ponedeljek, 12. maja 2003, smo ob 8. uri izpred šole z avtobusom odšli v Čatež. Starši so nam mahali, mi pa smo bili zelo veseli petdnevnega "dopusta" v Čateških toplicah. V avtobusu je bilo zelo nemirno. Vožnja je trajala 2 uri in pol.

Ko smo prišli v Čatež, smo zložili prtljago in čez nekaj minut smo že dobili ključ sobe. Jaz sem bila v hišici 39. Ko smo se nastanili v svojih sobah, smo imeli preizkus plavanja. Potem pa smo še nekaj časa skupaj plavali, nato pa je sledilo kosilo. Po kosilu smo počivali. Takrat smo zložili iz potovalke stvari za osebno higijeno in obleko.

Po počitku smo imeli pouk. Po pouku smo šli plavat. Potem je bila večerja. Po večerji smo nekateri rolali. Ob 21.30 smo morali spat.

Naslednji dan smo se zbudili ob 7.30, pol ure za tem pa imeli telovadbo. Sledil je zajtrk, po njem pa pouk. Dopoldne smo imeli še šolo plavanja. Pred večerjo smo se z vlakcem odpeljali na grad Mokrice. Med vožnjo smo videli tudi golf igrišče Mokrice. Ko smo si grad ogledali, smo se vrnili. Po večerji smo se z brodom peljali čez reko Savo. Na drugi strani smo šli na sprehod in na sladoled. Potem smo se vrnili in šli v hišico spat. Naslednji dan smo se kopali v notranjem bazenu. Popoldan smo šli z vlakcem v Posavski muzej.

Po večerji je samo za nas nastopil čarovnik. V četrtek smo se zopet kopali v zunanjih bazenih. Po večerji smo imeli modno revijo. Nato je sledil ples. To je bila zadnja noč.

Naslednje jutro nismo imeli telovadbe, saj smo morali spakirati. Kasneje smo v bazenih imeli razna tekmovanja. Po kosilu je bila razglasitev tekmovanj, nato pa smo počakali avtobus. Vozili smo se dve uri. Ko smo prišli pred bencinsko črpalko, so nas že čakali starši.

Učitelj sprašuje:

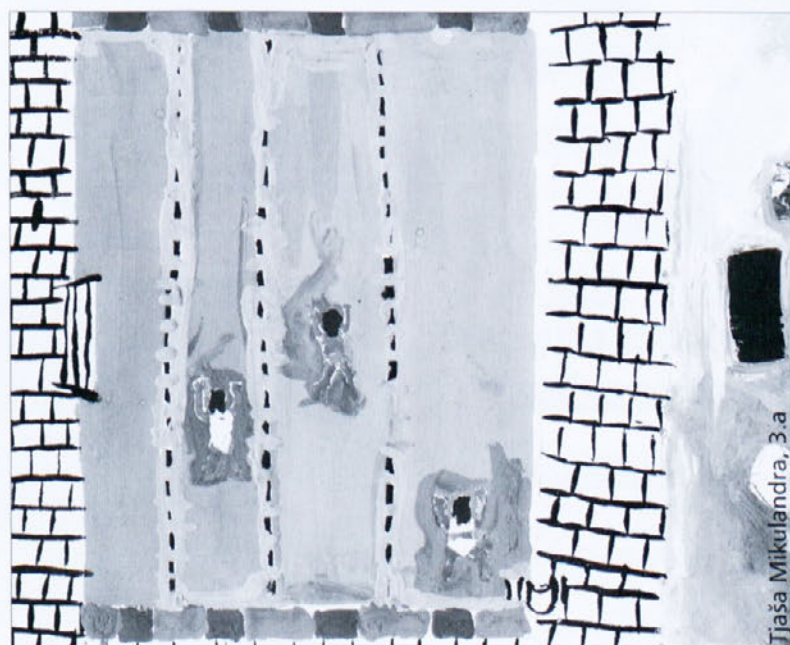
"Če je tri in tri šest, šest in šest dvanajst, koliko je potem dvanajst in dvanajst, Lojzek?"

"Oprostite, to ni pošteno, na lažja vprašanja odgovarjate vi, na težja moram pa jaz!"

"Mama, danes smo v šoli pisali spis, kako so se spoznali naši starši."

"Vidiš, pa je le prav, da sva ti z očetom to povedala. Kakšen si dal naslov?"

"Žrtev planin."

ČUDEŽNI LONČEK

Katja Kavčič, 1. Kovor

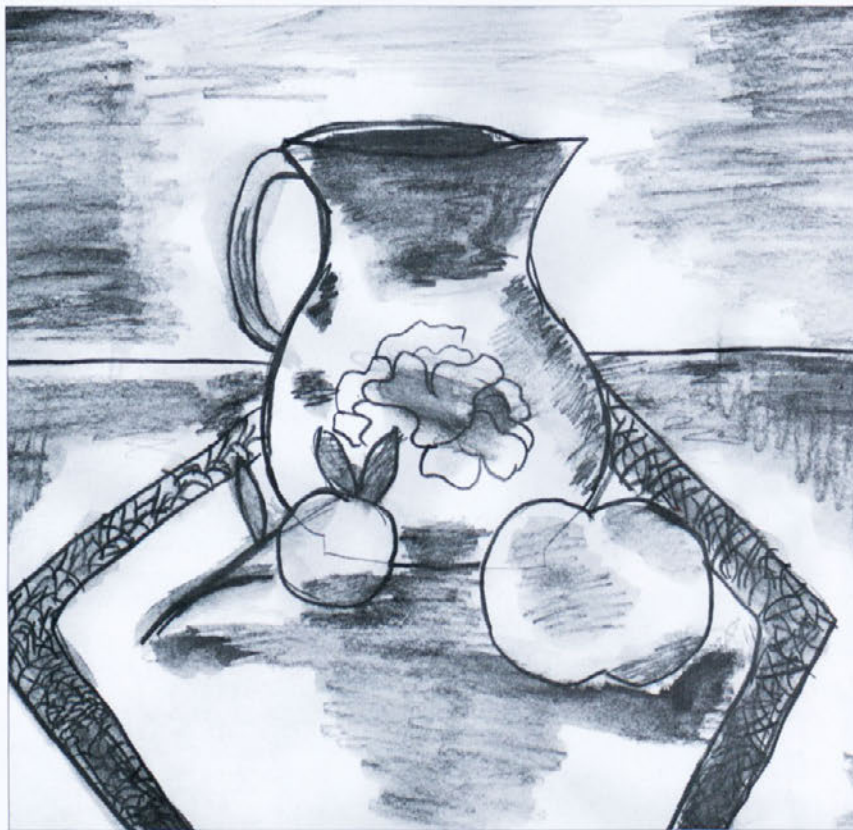
Sem čudežni lonček. V meni lahko skuhaš vse, kar si želiš: čaj, juho, mleko, krompir ali kakav. Ko me dajo na štedilnik, mi je najprej prijetno toplo, kasneje pa v meni vre. Najboljše volje sem, ko me očistijo. Takrat sem moker zunaj in znotraj, a ko me Katja obriše, se ves svetim.

JUHICA

Majda Zupan, 1. Kovor

Recept:

Imela sem čudežni lonček rdeče barve. V lonček sem zlila vodo, noter sem dala majhen oblak, knjigo pravljic, mačko Režalko, plešočega zobka in cvileči mišji kakec. Juho sem kuhala dve uri. Nazadnje sem dodala še sončni žarek, sirup veselih vonjav in gosji puhek. Juha je s svojim vonjem spreminjala žalost v smeh. Zato mi jo je nekdo ukradel. Prosim, vrnite mi lonček z juho!

IZGUBIL SEM ČUDEŽNI LONČEK

Jure Svetic, 1. Kovor

Izgubil se je čudežni lonček. Je rumene barve in mi naredi vse, kar mu rečem. Skuha mi cmoke, drobnjakove štruklje in veliko slaščic. Prejšnji teden sem ga pogrešil. Zelo sem žalosten. Vesel bom, če ga kdo najde in mi ga vrne.

SEM DEŽNIK

Matic Rogelj, 1. Kovor

Najbolj sem žalosten, ko posije sonce. Ležim v kotu. Imam občutek, da me nihče ne mara. Zame se zmeni le moj prijatelj Žan, ki sem mu všeč, ker sem lepih barv. Veselim se velikih črnih oblakov, ker vem, da bodo prinesli dež. Ko padejo prve kaplje, me že vsi iščejo in se sprašujejo, v katerem kotu ležim. Vsi me hočejo imeti. Žal bom dal streho samo enemu, ker sem majhen.

SEM DEŽNIK

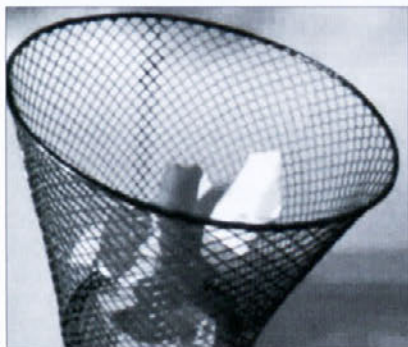
Luka Stroj, 1. Kovor

Nekega dne sem sanjal, da sem postal dežnik. Bil sem velik in pisan. Zame je skrbela majhna deklica. Če je deževalo, sem ji delal družbo na sprehodu in na poti v šolo. Ko ni bilo dežja, me je posušila in pospravila v omaro.

KOŠ SE PREDSTAVI**Teja Koder, 1. b**

Sem šolski koš. Včasih otroci vame ošilijo kakšno barvico, včasih pa vržejo kakšne papirje. Ko sem poln, me čistilka sprazni. Večkrat kdo vrže kaj mimo mene. Ko so počitnice, mi je zelo dolgčas.

Tina Doberlet, 1. b

Sem koš, ki stanuje pri Tini. Vedno sem vesel. Rad imam čokoladni papir. Večkrat pride mimo Tina in vame vrže kakšno smet.

Anže Ovsenek, 1. b

Sem Anžetov koš. Anže meče vame veliko smeti. Ima me v sobi. Zelo sem vesel. Postala sva velika prijatelja.

Matjaž Mavri Krstič, 1. b

Sem Matjažev koš. Stanujem v Preski. Matjaž veliko piše in riše. Včasih vrže vame zmečkan list. Ko sem poln, me sprazni. Ko sem umazan, me Matjaž skopa. Zgodi se tudi, da me po nesreči brčne.

NAŠA HIMNA**Katjuša Pernuš, 3. Kovor**

Na robu kovorske vasi
najlepša šola v naši občini stoji.
Zjutraj je s soncem obsijana,
ko učencev ni,
postane zaspana.

V njo je že stara mama hodila
in se brati in pisati učila.
Tudi moja mami je vanjo hodila
in se veliko novega naučila.

Naša šola le štiri razrede ima,
zato hitro minejo leta ta.
Ker pa to prva šola je,
najbolj v srce vtisne se.

KOŠ**Grega Rudolf, 1. b**

Moje prvo delo je bilo v trgovini. Šef trgovine me je "vrigel" iz službe.

Drugo zaposlitev sem si našel v šoli. Otroci so vame metali smeti. Šolska čistilka me je nekega dne s smetmi vred vrgla v smetnjak.

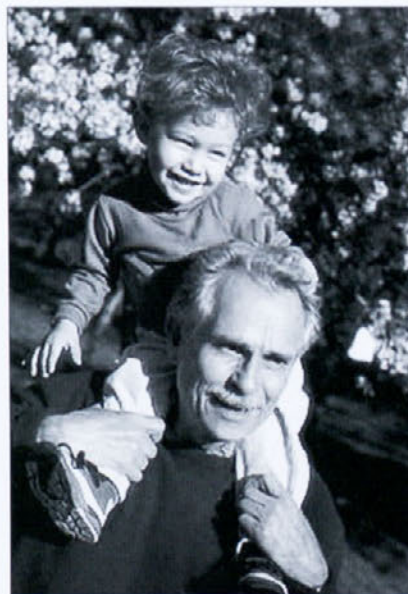
V tretji službi sem bil na morju. Otroci so se igrali z mano. Vame se metali kamenčke. Bil sem vesel.

DEDEK**Urša Praprotnik, 2. Kovor**

Dedek moj je vesel,
Enkrat vriska,
Drugič poje,
Edino mene rad ima,
Ker sem njegova prva pravnukinja.

Maruša Piškurič, 2. Kovor

Dedka dva imam.
Eden čaka me doma,
Drugi se lahko z menoj igra.
Ej, kako je to lepo,
Ko spet skupaj pridemo.

Sara Ručigaj, 2. Kovor

Dedek naš je prava slika,
Enkrat z mano se igra,
Drugič se okrog potika,
Eni mami rož'co da,
Ker jo strašno rad ima.

Urška Ribnikar, 2. Kovor

Dedek vse prav ima, on vse zna.
Enega dedka vsak ima, ki vse zna.
Dedka vsak rad ima,
njegova ljubezen se ne konča.
En naš dedek je pravi korenjak,
njega pozna vsak.
Kako je prijazen dedek,
plača ti celo vlak.

Kristjan Špendal, 2. Kovor

Dedka imam dva.
Eden je Fric, drugi pa Franci.
Dedka sta zabavna.
Eden mi nagaja, drugi se smeji.
Kmalu bo noč in spat gremo vsi.

TEKMOVANJE IZ ZNANJA ZGODOVINE

Marko Ahčin, 8. b

Na naši šoli je bilo 31. 1. 2003 šolsko tekmovanje v znanju iz zgodovine.

Letos prvič ni bilo občinskega tekmovanja, zato je bilo šolsko tekmovanje zahtevnejše. Pripravljali smo se pri dodatnem pouku, kjer smo pregledali predpisano gradivo. Tekmovanje je obsegalo obdobje med Napoleonom in revolucijo l. 1848 (pomlad narodov). Tekmovali smo sedmi in osmi razredi. Vprašanja so bila zelo zahtevna. Najbolj zanimivo je bilo zadnje vprašanje o številu kitic na bankovcu za 1000 SIT. Seveda smo morali poznati tudi pesem, a nam to ni delalo težav. Od devetnajstih učencev je bronasto priznanje osvojilo deset učencev. Trije, med njimi tudi jaz, smo se uvrstili na državno tekmovanje. Državno tekmovanje se je odvijalo 25. marca 2003 v osnovni šoli na Jesenicah. Mihaela, Eva in jaz smo bili na ta dan prosti, saj smo se doma učili za tekmovanje. Pred šolo smo se dobili ob 12. uri. Naša mentorica in učiteljica Marta Frantar nas je odpeljala na Jesenice. Ko smo prispeli, smo najprej poslušali pozdravni govor ravnateljice, ki nam je zaželela veliko sreče. Testi so bili zelo težki, a smo to tudi pričakovali. Veliko vprašanj je bilo vezanih na pridigo Antona Martina Slomška, železnice na Slovenskem in Napoleona. Po končanem tekmovanju smo počakali učiteljico, ki je bila v komisiji. Čez nekaj dni smo izvedeli za rezultate. Bil sem presenečen, saj sva z Mihaelo dobila zlato priznanje, Eva pa srebrno.

Zlati priznanji: Marko Ahčin, 8. b in Mihaela Nolimal, 8. b

Srebrno priznanje: Eva Zaletel, 8. b

Pred kolesarskim izpitom

VESELA ŠOLA

Mentorica Breda Jurkovič

V šolskem letu 2002/2003 se je na tekmovanje iz znanja VESELE ŠOLE prijavilo 77 učencev. Kar 38 učencev se je uspešno uvrstilo na regijsko tekmovanje. Na državno tekmovanje, ki je potekalo na naši šoli, se je uvrstilo 5 učenek, in sicer:

Maja OBLAK iz 3. a
Nena BOGATAJ iz 3. b
Tina ROZMAN iz 4. b
Mihaela NOLIMAL iz 8. b
Eva ZALETEL iz 8. b

Z velikim veseljem lahko sporočim, da sta Eva ZALETEL in Mihaela NOLIMAL prikazali izjemno znanje in s tem postali državni prvakini. Iskrene čestitke!

UČENCI OŠ
BISTRICA SO
TEKMOVALI

20. marca 2003 je potekalo tekmovanje iz matematike za bronasto Vegovo priznanje. Da je na šoli kar nekaj dobrih matematikov, nam pokažejo naslednji rezultati.

Bronasto Vegovo Priznanje so dobili:
2. razred: Jan Kozinc, Sara Ručigaj, Žan Dolinar, Blaž Kralj, Domen Malovrh, Leon Hladnik, Pero Kremenovič, Aleks Petercel, Juš Smolej, Jaro Veselinovič

3. razred: Rok Zupan, Tjaša Mikulandra, Dominik Zupan, Timotej Mrvar, Rok Legat, Jure Ferjan, Dejan Jurejevčič, Maja Oblak, Matej Dobre, Jera Meglič, Aljaž Krsnik

4. razred: Kim Petercel, Rebeka Zapltnik, Maja Pozvek, Marcel Šemrov, Tea Jakovljevič, Martin Pernuš, Nina Pernuš, Miha Japelj, Jaša Veselinovič

Planinska sekcija

5. razred: Željka Ristič, Marijana Livk, Sašo Smolej, Maruša Žlindra, Jure Zdovc, Matic Kozinc, Tilen Radosavac, Anže Mikulič, Mateja Trnovc

6. razred: Peter Dolenc, Tanja Pretnar, Martina Zupan, Brigita Dobre, Petra Šter, Manca Hrgovič, Demjan Vester

7. razred: Katja Zdovc, Uroš Rožič, Marjeta Zupan, Vid Oman, Petra Kuhar, Saša Vrečar, David Ravnik, Helena Trnovc

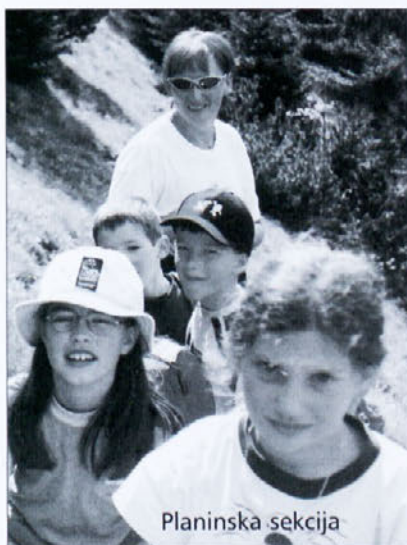
8. razred: Matic Pikovnik, Domen Haler, Kaja Švab Težak, Aleš Mandič, Robert Boldin, Anka Zupan.

Najboljši iz šestih, sedmih in osmih razredov so se uvrstili na regijsko tekmovanje. Tekmovali smo 29. marca 2003 v OŠ Tržič. Izmed teh so srebrno Vegovo priznanje dobili Peter Dolenc, Tanja Pretnar in Martina Zupan iz šestih razredov ter Matic Pikovnik iz osmega razreda.

TEKMOVANJE V ZNANJU O SLADKORNI BOLEZNI

Jošt Vrabič Koren, 8. b

Tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni je bilo 11. novembra 2002. Z avtobusom smo se odpeljali proti Idriji. našo šolo smo zastopali trije učenci, in sicer Domen Haler, Marko Ahčin ter Jošt Vrabič Koren, vsi iz 8. b. Ko smo prispeli v Idrijo, smo si ogledali šolo in odšli v telovadnico na predstavitev. Kmalu smo se odpravili v učilnico, kjer je tekmovanje potekalo. Dobili smo navodila in začeli pisati. Znali smo veliko, saj smo dobili eno zlato priznanje - MARKO AHČIN in eno srebrno - JOŠT VRABIČ KOREN. Imeli smo še kosilo in izlet po Idriji, potem smo se že utrujeni odpravili v Tržič. Domov smo prispeli v poznih večernih urah.

Planinska sekcija

IZDAJA: Osnovna šola Bistrica, Begunjska cesta 2, 4290 TRŽIČ
Tel.: 04 597 17 60
Fax.: 04 597 17 70
E-mail: stezice@guest.arnes.si
<http://www2.arnes.si/~obistricakr>
ODGOVORNA UREDNICA:
Dina Pintarič
SOUSTVARJALCI UČENKE IN UČENCI, ki obiskujejo računalniški krožek
VICI: Kim Peternel, 4. b
ČLANICI UREDNIŠKEGA ODBORA:
Simona Križaj in Breda Jurkovič
NASLOVNICA: Kristina Blažević, 5. c
LEKTORIRANJE: Saša Pogačar
OBLIKOVANJE: Maja Perko
TISK: Tiskarna Uzar Tržič
NAKLADA: 200 IZVODOV
Šolski časopis STEZICE izhaja dvakrat letno. Cena je 350 SIT.

Planinska sekcija

ŠOLSKO REGIJSKO TEKMOVANJE O ZNANJU IZ FIZIKE

Mentor Mihael Zaletel

13. šolskega tekmovanja v znanju fizike se je udeležilo 10 učencev. Štirje sedmošolci in šest osmošolcev. Tretjina najuspešnejših učencev je prejela bronasto Stefanovo priznanje.

7. razred: Mohor Kordež

8. razred: 1. Marko Ahčin, 2. Eva Zaletel

Regijskega tekmovanja v znanju fizike sta se udeležila samo osmošolca Marko Ahčin in Eva Zaletel. Marko in Eva sta naloge reševala uspešno in si prislužila tudi SREBRNI STEFANOVI PRIZNANJI.

Vsem učencem za pokazano znanje na tekmovanjih in dosežena priznanja iskreno čestitam.

Pred kolesarskim izpitom

Učenci osmih razredov se poslavljaajo

Se srečamo, razidemo – močje za vselej.

A preden greš, kaj lepega mi za slovo povej!

Svetlana Makarovič